

om, er det, at uden Udgift undtagen til Renterne har Statskassen skyldt Reserve-Pensionsfonden 5,600,000 Kr., og senere har den faaet sin Anvisning tilbage. Dermed er den Sag forbi; Gælden er slettet, og man kan ikke komme en Smule videre. Den specifikke Grund, Finansministeren har for sin Opfattelse, er altsaa denne, at man meget vel kan eje sin egen Gæld. Han anførte som Eksempel, at et Aktieselskab kan eje sine egne Obligationer, og det er ganske rigtigt. Men det vil sige, naar man først har gjort en Gæld med disse Obligationer, saa kan man bagefter eje dem. Men hvis man ikke har udstedt Obligationer, saa kan man ikke. Men til at udstede Statsobligationer hører Lovgivningsmagts Samtykke, og hvis Finansministeren havde villet udstede Statsobligationer til 5,600,000 Kr., maatte han enten have taget dem af Beholdningen eller ogsaa have udstedt ny Beviser; saa kunde han have betalt Reserve-Pensionsfonden, som nu aldrig har faaet en Øre, og hvis Midler derfor, naar den ophæves, gaa lige i Statskassen paa den Maade, at Statskassen ikke mere skal betale Renter af dem. Til Gen-gæld maatte den dog paatage sig visse Byrder.

Den ærede Ordfører siger, at Meningen ikke har været at formindske Statens Beholdning, og at det, naar man nu skal af med 1,200,000 Kr. eller noget mere til Statsbrandforsikringsfonden, alene kommer af, at man her i Tinget forandrede de 4 Mill. til 5 Mill. Men den ærede Ordfører maa huske paa, at samtidig ophører den Udbetaling af 5 pCt. i Rente, som Statskassen skulde betale til Reserve-Pensionsfonden, og om meget faa Aar vil denne Sum ophobe sig til et Beløb af over 1 Mill., saa Statskassen vilde, hvis der virkelig var Tale om Udbetaling af Renter, ikke lide det mindste.

Det andet Argument, som den ærede Finansminister har, er mere almindeligt, og det synes mig egentlig noget underligt, saaledes at jeg næsten undser mig for at nævne det. Det er det Argument, at ingen havde opdaget Fejlen ved Lovforslaget, før det kom herop i Tinget. Det er et Argument, der minder noget om Per Degn, der sagde, at der er saa mange Folk paa Bjerget, som tro, at Jorden er flak, og hvad de mange mene, maa gælde mere, end hvad den enkelte mener. Men vi maa se historisk paa, hvorledes det er gaaet til med dette Forslag. Den ærede Minister fremsatte det den 2. Oktober i Fjor, samtidig med alle de store Forslag om

den indirekte Skatterreform. Til Slut omtalte han dette Lovforslag med et Par Ord og sagde om det, at det var tilsyneladende en stor Ting, naar man saa paa Titelen, men i øvrigt en ganske lille Ting, som intet betød. Da Sagen kom til 1ste Behandling i Folketinget, rejste Reformpartiets Ordfører sig og sagde som saa, at det var en ligegyldig Ting, som alle kunde være enige om at vedtage uden Debat. Og derfor blev der ingen Debat; heller ikke ved 2den eller 3die Behandling, indtil Forslaget endelig kom herop til Landstinget og det ærede 2det Medlem for 2den Kreds tog sig af Sagen og oplyste, hvorledes den forholdt sig. Jeg mener, man skylder ham oprigtig Tak og Anerkendelse for, at han endelig har gjort Rigsdagen opmærksom paa, hvad der ligger i dette Lovforslag. At Rigsdagsmænd ikke have lagt Mærke til, hvorledes det forholder sig med Lovforslaget, havde jeg forleden et personligt Eksempel paa, som jeg maaske tør nævne, idet et Medlem af Reformpartiet i Søndags kom op til mig og besøgte mig og spiste Frokost hos mig — jeg skal ikke nævne hans Navn for ikke at gøre ham misliebzig hos Regeringen — og han sagde saa til mig: Hvad er det egentlig for noget med dette Lovforslag om Konverteringen? Og da han er en forstandig Mand, forstod han straks Sagen, da jeg forklarede ham den, og var ganske enig med det ærede 2det Medlem for 2den Kreds og mig og ganske uenig med sin Finansminister, og saa sagde jeg til ham, om han da ikke havde set Lovforslaget, hvortil han svarede: Jeg vidste min Salighed slet ikke af, at der var noget saadant Lovforslag — han sagde „min Salighed“, skønt han er Medlem af Reformpartiet. Men saaledes gaar det til. Der er Folk her i Rigsdagen, der ere saa optagne af de mange Lovforslag, at de ikke lægge Mærke til hver enkelt Ting, der foreligger. Og naar saa Lovforslaget omtales paa den Maade, som sket er af Finansministeren og Reformpartiets Ordfører i Folketinget, saa kan det hænde, at ingen bliver opmærksom paa det, og det gaar glat, indtil en Mand staar op og oplyser, hvorledes Forholdet er. Nu er Forholdet det, at vi meget vel kunne vedtage § 1, bedre for Resten i den tidligere end i den nuværende Skikkelse. Det er i og for sig en ligegyldig Ting, det er en Art Farceparagraf — jeg ved ikke, hvad jeg ellers skal kalde den. Deri, at man vil forrente Gælden til sig selv med 3 $\frac{1}{2}$ i Stedet for 5 pCt., er der noget latterligt, som jeg ikke synes er til Ære for